

Toivon ovi

Sana hallussa, sp 11.11.2007

Francis Frangipane: Door of Hope

Me saatamme joskus vähän ylpeillen kerskata uskostamme, kun samaan aikaan väheksymme toivon merkitystä. Kuitenkin *usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan (Hepr.11:1)*. Ensin pitää olla elävä Jumalan antama toivo, ilman sitä uskomme jää ilman sisältöä. Meidän muodonmuutoksemme ensimmäinen vaihe onkin se, kun toivo herää.

Vielä senkin jälkeen, kun tulemme Kristuksen luo, me usein epäonnistumme. Saatamme joutua eräänlaisen syöksykierteeseen, kun synti avaa meille oven tuomitsemisen henkeen ja syyttäminen sammuttaa toivonkin äänen. Mietipä kertomusta Kanaanin maan valloituksesta. Herran tarkoitus oli, että israelilaiset rikastuisivat kanaanilaisten vauraudesta, mutta vain sillä ehdolla, että kaikki saalis, mitä he saisivat ensimmäisessä taistelussaan Jerikon valloituksen yhteydessä, omistettaisiin täydellisesti Herralle. Eräs mies nimeltä Akan kuitenkin uhmasi Herran käskyä. Hän otti hopea ja kultaa sekä senearilaisen viitan ja kätki sitten saaliinsa teltaansa. Hänen syntinsä seurauksena 36 miestä kaatui seuraavassa taistelussa - ja Israel jouti näin pienen Ain kaupungin lyömäksi ja nöyryyttämäksi.

Saatuun selville, että Akan oli rikoksen tekijä, Joosua vei hänet ja hänen perheensä ja omaisuutensa erääseen laaksoon. Siellä Israelin johtaja sanoi:

Miksi syöksit meidät onnettomuuteen? Tänä päivänä Herra syöksee sinut onnettomuuteen. Israelilaiset kivittivät kuoliaaksi Akanin ja hänen omaisensa ja polttivat heidän ruumiinsa. ...Tämän tapauksen vuoksi paikkaa kutsutaan vielä nytkin Akorinlaaksoksi. Joos.7:25-26.

Sana "Akor" tarkoittaa "syöstä onnettomuuteen". Se kuvaa sitä onnettomuutta, mitä yhden ihmisen synti aiheuttaa monille. Varmasti Akanin itsensä kannalta tuntui kaikkein kauheimmalta, että hänen syntinsä vuoksi hänen oma vaimonsa ja lapsensa joutuivat kokemaan kuoleman yhdessä hänen kanssaan. Kun he kaikki käpertyivät yhteen odottaessaan kauhean tuomionsa täytöntöönpanoa, on sen syyllisyyden ja katumuksen määrä mikä tulvi Akanin sisimmässä, täytynyt olla ylivoimainen kantaa.

Henkilökohtainen rikkomus

Aikaa myöten Akorin laakso alkoi symboloida pahinta mahdollista rikkomusta. Se edusti kuoleman ja lohduttomuuden paikkaa. Tänä päivänä emme toki kivitä ketään, jonka synti tai vastuuttomuus on saanut muut kokemaan tuskaa. Synnillä on kuitenkin seurauksensa ja vaikka meitä ei ulkonaisesti kivitetäkään virheittemme vuoksi, julkisen tuomitsemisen vaikutus voi olla ihmisen sielulle yhtä musertava. Tosiasia on, että aivan liian moni meistä on kokenut oman henkilökohtaisen Akorin laaksonsa, missä meidän moraaliset hairahduksemme tai harkitsemattomat tekomme saivat aikaan kärsimystä toisille.

Ehkä teit aviorikoksen ja siitä asti sinun puoliso ja lapsesi ovat olleet järkyttyneitä. Tai ehkä sinun hermostunut ja huoleton ajotyylisi aiheutti liikenneonnettomuuden ja sen kautta suurta kärsimystä, jopa jonkun kuoleman. Tai ehkä sinun kyvyttömyytesi olla esimerkkinä kunnan kristitystä on saanut aikaan, että lapsesi ovat vieraantuneet uskosta. Erilaiset mahdollisuudet langeta ovat loputtomat, mutta tulos on melkein aina sama: tuntuu kuin kirous olisi elämäsi yllä.

On jo tarpeeksi paha, että oma sydämesi tuomitsee sinut. Mutta sen lisäksi on olemassa henkilöitä, jotka tietävät sinun hairahduksestasi ja heidän arvostelunsa ryöpyn edessä olet vakuuttunut, että olet toivoton tapaus. Julkinen moite, kylmät katseet ja tuomitsevat asenteet vaikuttavat sinun sieluusi samalla tavalla kuin kivittäminen Akanin kehoon - ainoa vaan mitä sinussa kuolee on toivo. Siinä missä aiemmin saatoit katsella toivorikkaasti tulevaisuuteen, siinä on nyt vain sydänsurua ja katumusta täyttämässä mielesi.

Vain pyhyys, mikä johtaa puhtauteen ja sisäiseen voimaan parannuksen kautta, voi siirtää sivuun itsesyytösten kuorman. Näin ainoa oikea reaktio vääriin tekoihin ja niiden seurauksiin on Pyhän Hengen uudistava työ.

Valitettavasti vihollinen on saanut monia uskovia epäuskon ja itsesyytösten ansaan. He tietävät tehneensä väärin ja vihaavat sitä, mutta eivät voi vierittää taakkaa pois omaltatunnoltaan. Mutta muistakaamme, että meidän Lunastajamme tuli julistamaan vapautta vangituille (ks. Jes.61:1). Puhuuko hän tässä vain niille, jotka on suljettu vankityrmään? Ei, hänen tehtävänsä koskee meitä kaikkia, jotka elämme menneisyytemme hairahdusten vankilassa. Jumala haluaa, että opimme virheistämme, eikä sitä että jäämme niihin kiinni. Jeesus on tullut vapauttamaan ja saattamaan ennalleen ne ihmiset, joiden unelmat lojuvat haudattuina Akorin laaksossa.

Henkilökohtainen murhenäytelmä

Aina ne taakat, joita kannamme, eivät johdu moraalisesta lankeemuksesta. Ne saattavat olla peräisin monistakin elämän vastoinkäymisistä.

Yksi pahimmista koettelemuksista, mikä voi meitä kohdata, on läheisen kuolema. Sellainen menetys voi jättää meidät oman menneisyytemme loputtoman taakan alle. Kertomus Aabrahamin isästä Terahista antaa meille näkökulmaa tilanteesta, missä jonkun on äärimmäisen vaikea toipua läheisensä menettämisestä.

Terahilla oli kolme poikaa: Abram, Nahor ja Haran. Raamattu kertoo, että *Haran kuoli ennen isäänsä Terahia (1.Moos.11:28 engl. käännöksessä on merkitys: isänsä läsnä ollessa)*. Oman poikansa menettäminen voi merkitä aivan kauheata kärsimystä. Jos hän vielä kuolee isänsä syliin, se on äärimmäisen järkyttävää.

Terah lähti sittemmin perheensä kanssa Kaldean Urista ja lähti etsimään uusia mahdollisuuksia Kanaanin maasta. Reitin varrella oli kuitenkin samanniminen kaupunki kuin hänen edesmennyt poikansa oli ollut - Harran. Sen sijasta, että Terah olisi perheineen jatkanut matkaa Kanaanin maahan, raamattu kertoo, että *Tultuaan Harraniin he jäivät sinne asumaan (1.Moos.11:31)*.

Se, että kaipaa jotakuta sairauten menehtynyttä läheistään, on normaalia. Mutta kuinka helposti elämän kärsimykset vaativatkaan veronsa ja sitovat meitä vääränlaiseen tunneriippuvuuteen estäen meitä pääsemästä eroon tuskastamme. Huomaamattamme annamme vallan tunteillemme, kun näemme kasvot lentokentällä tai kuulemme laulun radiosta ja yhtäkkiä olemme täynnä surua, joka tulvii sydämeemme. Kuinka äkkiä olemmekaan ikävän vallassa, kuinka helppoa onkaan jäädä siihen!

Terah eli kaikkiaan 205 vuotta ja kuoli Harranissa. (1.Moos.11:32). Terah ei vain asettunut Harraniin, hän kuoli siellä. Tämä ilmaisu on sekä profeettallinen että muutenkin merkityksellinen. Ehkä vääränlainen syyllisyys piti Terahia vallassaan: jos olisin tehnyt sitä tai tätä, jos ja jos, niin ehkä poikani ei olisi kuollut! Oli syy mikä tahansa, Terah ei päässyt yli poikansa kuolemasta.

Meidän tulee nähdä, että on läheisen menettäminen ollut meille kuinka tuskallista tahansa, emme saa antaa menneisyytemme haavojen mitätöidä sitä, mitä Jumala haluaa antaa meille tulevaisuuttamme varten. Vaikka joutuisimmekin ontumaan, emme saa asettua mihinkään, mikä on kutsumuksemme ulkopuolella. Jumala armo on tätä päivää varten. Hänen avullaan meidän on päättäväisesti jatkettava matkaamme Kanaanin maahan tai meidänkin kohtaloksemme tulee kuolla Harranissa.

Parantumisen aika

Nämä kaksi asiaa, henkilökohtainen lankeemus tai murhenäytelmä, voivat merkitä julmia taakkoja ja syyllisyyden painoja tunnoillemme. Jumalan vastaus tarpeisiimme oli - syntien anteeksiantamisen lisäksi - että *Herra pani meidän kaikkien syntivelan hänen kannettavakseen (Jes.53:6)*. On meidän syntimme sovituksen piirissä tai ei, se pitää joka tapauksessa nostaa pois meidän hartioiltamme ja luovuttaa Kristuksen kannettavaksi.

Tänä päivänä on herätystä eri puolilla maailmaa. Jumala tuo ilon takaisin kansalleen. Monet joita Herra on koskettanut, olivat painojensa alle lysähtäneitä - aivan kuten sinä saatat olla - johtuen moraalista hairahduksesta tai henkilökohtaisesta tragediasta. Siinä missä olemme toivomme menettäneitä, niin että sydämemme on toivottomuudesta sairaana, siinä Kristus on tullut parantamaan ne, joiden mieli on murtunut (*Jes.61:1*). Siellä missä ennen oli surua ja raskas mieli, sinne hän on tullut antamaan *sureville kyynelten sijaan ilon öljyä, hiuksille tuhkan sijaan juhlapäähineen, murheisen hengen sijaan ylistyksen viitan (Jes.61:3)*.

Enää ei seurakunnan kokouksen tarvitse olla katumusharjoitus. Tästä lähin voit astua hänen portteihinsa kiittäen. Jokaiselle uskovalle, joka tänä päivänä kokee kantavansa ylivoimaisia taakkoja, Herra haluaa sanoa: *olet yhä morsiameni*.

Niinpä mitä tulee tähän lohduttomuuden laaksoon, Herra on luvannut:

Katso! Minä suostuttelen hänet mukaani, vien hänet autiomaahan, puhun hänelle suloisesti. Siellä minä annan hänelle viinitarhoja, minä muutan Akorinlaakson toivon portiksi. Hoos.2:16-17.

Jumalan siunauksen hedelmät tulevat tästä päivästä alkaen lisääntymään sinun elämässäsi. Ja sinne sinun elämäsi "Akorinlaaksoon", sinun elämäsi syvimpien haavojen ja pahimpien lankeemustesi näyttämölle, Herra on pystyttänyt sinulle "toivon oven". Hänen mielessään ei ole mitään vähempää kuin antaa sinun suuhusi uusi laulu, jotta voit jälleen laulaa niin kuin nuoruutesi päivinä kiitoslaulua Jumalalle.

Kiitos, Herra, että olet pelastanut minut kaikista hairahduksistani. Sanasi vakuuttaa, että sinä haluat olla armollinen ja lohduttaa (Jes.30:18). Kiitos, Herra, verestäsi, jolla maksoit hinnan vapaudestani. Kiitos rakkaudestasi, mikä on herättänyt minussa toivon, joka ei ole turha (Room.5:5). Herra, sinä olet tehnyt minusta vangin, jolla on toivo (Sak.9:12). Rakastan sinun sen tähden, mitä olet tehnyt hyväkseni! Aamen.

Francis Frangipane

Copyright 2007 Arrow Publications.

Julkaistu luvalla. Francis Frangipane toimii pastorina Yhdysvalloissa, Cedar Rapidsissa, Iowassa. Hänen nettisivujensa osoite on www.frangipane.org